

stolp njegove bazilike. Tolminski in vipavski hribi se vidijo kaj nizko; v dolino gledaš kakor iz balona. Ljubljansko polje se kar izgublja; veliko Šmárijno goro pa moraš že neka časa iskati, predno jo ugledaš, takó je majhna v soséščini Grintovca. Prav lepó se vidi, kakó se znižujejo Alpe proti jugu in vzhodu; Karavanke in kamniške planine, skupina Julijskih alp so zadnje znatne višine; drugih južnih in vzhodnih vrhov že ne moremo več imenovati gorovja.

Komaj je vzšlo solnce, poleže se mrzli veter. Prijetna toplota nastane, katera se pa že proti deveti uri izpremeni v vročino. Solnce takó pripeka, da je treba sleči suknje. Na obzorji nastaja óni dim, ki nam jemlje pogled v daljo, zató se odpravimo na odhod. Vsakdo si natrga nekaj očnic in drugih cvetic, s katerimi si nakiti klobuk. Jedenkrat še pogledamo z višine in jamemo stopati nizdolu. Izberemo si pa drugo pot, ki je dosti krajša, a jako strma in kamenata. Prijetno je mladim ljudém, ako se po kamenitih drsah vozijo z brega. Dobro in široko moraš stopati na trdo podkovane čevlje; močno palico moraš trdno zastavljati v kamenje in se potiskati ž njo, potem pa gré nizdolu, da je veselje. Tisoč in tisoč kamenov se valí s teboj, a ker jih próžiš sam, valé se pred teboj in te ne morejo poškodovati. Nevarna pa je taka vožnja, kadar se več oseb pelje druga za drugo po produ; lahko bi kóga pobilo kamenje. Zató se navadno pelje drug poleg drugega. Ni polovice toliko časa ne potrebujemo z góre nego vkreber; opółudne smo že zopet na Bistrici.

Mladenič nezvest.

H srce imel je nezvesto,
 Mladenič si drugo je zbral;
 Brodár ga je s svati, z nevesto
 K poroki čez reko veslal.

Ne vidiš, da plava po vodi
 Naproti nesrečen mrljč;
 Dekléce bledó je . . . le k prodi
 Iz srede požuri čolnč!

Brodár se uprl je ob veslo,
 Omahnil je ženin na rob;
 Hitreje veslanje ga streslo,
 Lí ona da našla je grob? y.

